

Gyászjelentés

Juhász József okl. bányamérnök 2016. november 18-án, életének 57. évében Oroszlányban elhunyt.

Bíró Lajos okl. bányamérnök 2016. decemberben, életének 75. évében Miskolcon elhunyt.

Cs. Nagy Béla okl. bányamérnök 2016. decemberben, életének 83. évében Tatabányán elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Balázs László (1954–2016)

Pécs-Szabolcsan született bányász családban és környezetben. Pécssett járt iskolába, ahol gépész üzemmérnöki képesítést is szerzett.

Szakmai pályafutását 1979-ben *Zobák aknán* kezdte TMK művezető beosztásban, majd a II. termelő körlet gépészeti vezetőjének nevezték ki. Ez a beosztás az ország legveszélyesebb aknájában „mélyvíz” volt a javából: szénnyaluk, szénmarók, elővájási, fejtési berendezések biztonságos üzemeltetése, amihez megalapozottabb bányaművelési ismeretekre volt szükség.

Miskolcra, a bányamérnöki karra jelentkezett, közben a föld alatti gépészet körletvezetőjeként dolgozott. Gyakorlatszerzés céljából Béta aknára helyezték aknász munkakörbe, 1989-ben bányaművelő mérnök oklevelet kapott, ennek birtokában felelős termelési körletvezető lett *Zobák aknán*.

1993-ban létrejött a bánya-erőmű integráció, az összevont szervezetben a külfejtéses termelés főmérnökének nevezték ki. Meghatározó szerepe volt abban, hogy sikerült – túlzás nélkül – színvonalas gépparkot létrehozni (kotrók, dózerek, dömperrek, teher- és fúrókocsik, osztályozók, műhelyek). A külfejtéses terület nyereséges volt, ennek ellenére egyéb okok miatt 2004 decemberében megszűnt a termelés.

Balázs László munkája nem fejeződött be: az erőműhöz tartozó külfejtések és meddőhányók felelős műszaki vezetője volt az utolsó pillanatig.

2016. április 21-én a mánfai temetőben egy olyan mecseki bányamérnöktől vettünk végső búcsút, akit áthatott a gépek mélységes szeretete, a jót, jól, jókor, jó helyen életfelfogás követelménye, a nyugodt, természetes magatartása, ezen belül keveset és átgondoltan beszélt, a bányamunka elismerése és tisztelete, három bányai üzemünkben és az erőműben is bebizonyította, hogy felvette az emberi és szakmai „fordulatszámot”.

Az OMBKE-nek 1997-től volt aktív, támogató tagja.

Munkásságát számos kitüntetés fémjelzi, emberi arculata maradandó nyomot hagy családjára és tisztelői tudatában. Hagyományos bányásztemetésen vettünk végső búcsút Tőle, és a Bányászhimnusz elhangzása után mondtunk utolsó „Jó szerencsét!”

Dr. Turza István

Dr. Bíró József (1944–2016)

1944. június 13-án született Csipkerekén (Vas megye), itt járt általános iskolába. 1958-ban a család Komlóra költözött. Tudatosan választotta a komlói vágáriskolát, majd a pécsi bányaiipari technikumot. Ezután logikus lépés volt Miskolcra, ahol 1970-ben bányamérnöki oklevelet szerzett.

Munkásságát Kossuth aknán kezdte, két évig volt aknász. Útja a központba, a rendszerszervezési csoportra vezetett, innen került *Vasas bányaiüzembe*, a műszaki csoportba, ahol később csoportvezető lett, majd több mint 10 évig felelős főmérnök-helyettes munkakörben dolgozott.

Folyamatosan képezte magát, középfokú angol nyelvvizsgát tett és a Pécsi Tudományegyetemen szakközgazdász diplomát szerzett. Szakdolgozatában a bányüzemek termelési költségfüggvényeit határozta meg, a témakörből műszaki doktor minősítést kapott Miskolcon 1990-ben.

Vasas bányüzem bezárása után – a pécsi erőművel összevont szervezeti egységben – *Zobák aknára* került a kontrolling osztály élére. Zobák akna bezárása után kidolgozta a külfejtéses termelés kontrollingját, ámde 2004-ben ott is megszűnt a termelés, az aktív Biró József nyugállományba vonult.

Az OMBKE-nek 1965-től volt tagja. Szakmai munkáján túlmenően egyesületünk mecseki csoportjának titkára volt egy cikluson át. Tagja volt folyóiratunk szerkesztő bizottságának, közreműködött a Pécsi Bányásztörténeti Alapítvány értékmegőrző munkájában is, és az Alapítvány Felügyelő Bizottságának elnöke volt.

Nem véletlen, hogy sokoldalú munkáját 18 kitüntetésben ismerték el.

2016. október 3-án a pécsi köztemetőben olyan mecseki bányamérnöktől vettünk végső búcsút, akiből sugárzott az emberséges, korrekt jóindulat; elhivatott szakmájának felelős tisztelete, a társadalmi haladásba vetett bizalom, önmegvalósításának töretlen akarateréje a vajariskolától a műszaki doktori minősítésig. Ehhez járult optimista szemlélete, indulatait fékező lelki nyugalma. Szívesen írt verseket, aki akkor is megőrizte a helyes, erkölcsös irányt, ha háborgott közös sorsunk bányásztengere. Ez azt jelenti, hogy életének meghatározóan sorsformáló értelme volt. Emléke megmarad a mecseki bányászok tudatában, a virág illatában, a csillag sugarában; hamvai visszakerültek szeretett szülőföldjére.

A fájdalmas búcsút a Bányászhimnusz zárta, a végső nyughelyére gondolva mondtunk utolsó „Jó szerencsét”!

Dr. Turza István

Szabó József 1926–2016

2016. november 2-án, két héttel a 80. születésnapját követően Mádton elhunyt *Szabó József* aranyokleveles bányamérnök. Hajdúszoboszlón született, itt járt iskolába és itt érettségizett 1956-ban.

Még ez év őszén felvették a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre, ahol 1962-ben bányaművelő mérnöki diplomát szerzett. Első munkahelye Hejőcsabán a cementgyár miskolctapolcai mészkőbányája volt, ahol nagyátmérőjű fűrési, robbantási munkálatokban szerzett szakmai tapasztalatokat.

Amikor 1963-ban az Országos Érc- és Ásványbányák mérnöki állást hirdetett és lakást is ígért Mádton, ifjú házasként ezt megpályázta és a *Hegyaljai Ásványbánya és Őrlő Vállalatnál* termelési főelőadóként kezdett dolgozni. A vállalat működési területe a Zempléni-hegység volt, ahol a geológusok által tervezett földtani kutatásokat szervezte, irányította. Az eredmények alapján bányanyitási tervkonceptiókat dolgozott ki, majd ezek megvalósítására kidolgozott beruházási programokat irányított, ellenőrizte a kivitelezést az üzembe helyezésig bezárólag. 1964 végén Perkupára helyezték, ahol a mélyműveléses anhidrid bányüzem helyettes vezetője lett. Másfél évvel később már az üzem felelős műszaki vezetésével bízták meg. Irányításával bevezették a közetcsavaros vágatbiztosítást és sikerrel végezték a talppásztás koronafejtést. Munkáját a nehézipari miniszter Kiváló Bányász kitüntetéssel ismerte el.

1968-tól Bodrogszegiben a kaolinbánya és az őrlőmű vezetésével bízták meg. Hozzá tartozott még Erdőbényén egy kisebb kovaföldbánya is. 1970 nyarán visszaköltözött Mádra, ahol ő lett az új korszerű finomórló felelős műszaki vezetője. Az üzem 10 mikron alatti őrlemények termelését is vállalta. Késztermékük volt az osztályozott bentonit, barit, kaolin, kovaföld és a különböző zeolitok. 1980-tól nemcsak a termelés, hanem az értékesítés irányítása is az ő feladata lett, emellett a műszaki fejlesztés terén is kiemelkedő eredményeket ért el.

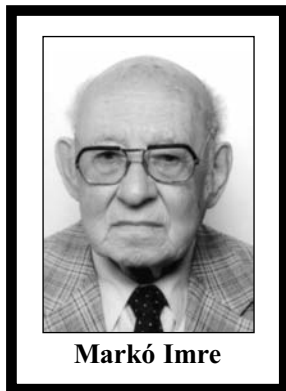
1989-ben új feladatot kapott, kinevezték a rudabányai külszíni gipszbánya és -égető igazgatójának. A külfejtés meddőjével a korábban megszűnt vasércbánya és külfejtés területét rekultiválták. Ebből a beosztásából ment nyugdíjba.

1964-től tagja volt az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. 1985-88 között a hegyaljai csoport titkára, 1989-1992 között a rudabányai csoport elnöke volt. Egyesületi tevékenységéért megkapta a *Sóltz Vilmos*- és az *OMBKE-émlékérmét*. Temetése 2016. november 9-én volt Mádton, ahol a református egyház szerint helyezték örök nyugalomra. A temetésen mondtak utolsó Jó szerencsét! bányász kollegái, és búcsúzott tőle felesége, lánya és unokái. Nyugodjék békében.

B.I.

Markó Imre 1924–2016

Az élet fintora: 2016/5-6. számunkban a frissen átvett vasoklevél okán ismertettük *Markó Imre* szakmai életútját, ma pedig váratlan elhunyt ad okot arra, hogy szomorú szívvel ismét Róla szóljunk.

1924. augusztus 9-én született a Zala megyei Újudvaron. 1942-ben az érettségi után kezdte meg tanulmányait a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bányamérnöki Karán, ahol a világháborús események a folyamatot két év után megszakították, ezért bányamérnöki oklevelét csak késéssel – 1951-ben – vehette át.

Ezt követően a MSZHRT Pécsi Vállalatánál helyezkedett el.

1951-52-ben *István-aknán* dolgozott, ahol a Keleti Bányamezőben a széles homlokú, meredek dőlésű (60 fok feletti) fejtések művelése irányításában és szervezésében vett részt. Megszervezte az üzemi diszpécserszolgálatot is.

1953-ban *Béke-aknán* mint aknavezető mérnök megkezdte a táróbányászat koncentrációját. '53-61 között Vasas-bányáüzem főmérnöke volt. Több éves program szerint átalakították a korábbi bányamodellt – csökkentették a nyitott szintek- és egyidejűleg működtetett fejtések számát –, fokozva ezzel a termelési koncentrációt. További előrelépést eredményezett a szintosztás növelése, a fejtési és vágathajtási

technológiák fejlesztése, valamint a gázkitörés és por elleni védekezés korszerűsítése.

1961-63 években *Szabolcs-bányáüzem* főmérnökeként az István II. aknai beruházás befejezését irányította. Ebbe a programba tartozott az Újhegy felé megépült kötélpálya üzembe helyezése és a Béke aknai láncpálya üzem közbeni reverzálása is.

1963-74 között *Vasas-Béta bányáüzemek* területi főmérnökeként tevékenykedett, majd 1974-80 években *Pécsbánya-Vasas-Szászvár bányáüzemek* kerületvezető főmérnöke volt.

1951-től két évtizeden át aktív bányamentőként szolgálta az élet- és vagyonbiztonságot, Vasas- és Szabolcs-bányáüzemekben a csapatparancsnoki teendőket éveken át ő látta el.

1984-ben helyezték nyugállományba.

Az OMBKE-nek 1952-től volt tagja.

Temetésére december 19-én került sor a pécsi belvárosi templomban (Dzsámi), ahol a gyászmisét követően az altemplomban helyezték el hamvait. Volt kollégái közül *Lafferton Győző* aranyokleveles bányamérnök búcsúztatta, aki az állhatatos, feladatát mindig küldetésnek tekintő, jól felkészült bányamérnök – az alapos, megfontolt, következetes, egyenes és emberséges volt kolléga – és a kellemes, barátságos, vidám ember (és mindig úriember!) érdemeit méltatta. Szólt a közel fél évszázadon át tartó, elmaradhatatlan keddi tarokk partikról, a szakestélyeken évtizedeken át ellátott „cantus praeses”-i tisztség felelős felfogásáról, s a bányász hagyományok tiszteletéről és szeretetéről. A búcsúztató utolsó gondolata: „Markó Imre három sarkalatos alapelve a helytállás, az ésszerű felelősségvállalás és a tisztesség volt! Sokaknak adott követendő példát. Mondjunk érte utolsó Jó szerencsét!”

L. Gy.

Dr. Kráncz Zoltán 1934–2016

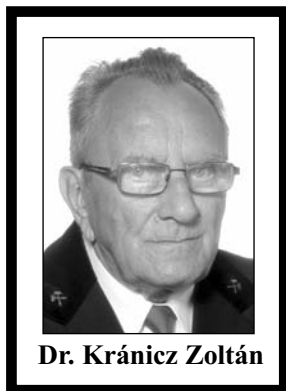
2016. november 11-én, életének 83. évében Tapolcán váratlanul elhunyt *dr. Kráncz Zoltán* okl. bányamérnök, bányaiipari gazdasági mérnök.

1934. augusztus 6-án született Győrött. Elemi iskolába Komáromban (mai Komárno), Galántán, Somorján, Szarvaskenden és Körmenten járt. Az általános gimnázium 1-3. osztályát Körmenten végezte, majd 1953-ban Pápán a Türr István Gimnáziumban érettségizett. Még ebben az évben beiratkozott a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, majd 1958-ban Sopronban kapott bányaművelő mérnöki oklevelét.

Soproni egyetemi éveivel kapcsolódik, hogy 1956. októberben a SOTEX kultúrházban tartott diák nagygyűlésen ő szavalta el a Nemzeti Dalt. 2016. október 23-án, a 60 éves évforduló alkalmából a Nyugat-magyarországi Egyetem ugyanott rendezett ünnepségén szintén elszavalta ezt a verset.

Első munkahelye az akkor önálló *Hidas Szénbánya Vállalat* volt, ahol mint üzemmérnök foglalkozott a szel-

lőzetéssel, műszaki fejlesztéssel, bányaméréssel. Később hozzá tartozott a minőség-ellenőrzés és a laboratórium is. Részes volt a hidasi szén brikettelésével összefüggő kísérleteknek.

Dr. Kránicz Zoltán

1966-ban, mikor a hidasi bányát bezárták, választotta új munkahelyéül a *Bakonyi Bauxitbánya Vállalatot*, és innen ment nyugdíjba, 2 év föld alatti korekedvezménnyel 1993. január 1-jén.

A Bakonyi Bauxitbányánál a műszaki osztályon a fejtési tömegtermő technológiák meghonosítása, fejlesztése volt a feladat a hozzá tartozó gépi berendezések kipróbálásával, alkalmazásával. Mint tudjuk, ez vezetett a kiemelkedően sikeres szintomlasztásos kamrafejtési technológia kidolgozásához és a távirányításos LHD gépek bevezetéséhez.

Kránicz Zoltán itt kezdett foglalkozni bányagazdasági vizsgálatokkal, melyek miatt fontosnak érezte, hogy tovább képezze magát: beiratkozott a bányaiipari gazdasági mérnöki szakra a miskolci egyetemen. Végzése után, 1982-ben „A bányajáradék hatásának ökonometriai vizsgálata és ennek függvényében a bányavállalatok komplex hatékonyságának meghatározása” című értekezésével műszaki doktori címet szerzett.

Aktív pályafutását az időközben szervezett bányagazdasági osztály vezetőjeként fejezte be. Itt feladata a valós alapokon nyugvó költség-függvények meghatározása, majd az ebből eredő költségprognózisok voltak. A témában több publikációja is megjelent. Munkája során a szakma szeretete és megbecsülése vezérelte tevékenységét.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1967-től volt tagja. Kiváló közösségi ember volt, az OMBKE tapolcai csoportja sikereihez hosszú éveken át, mint a Bányász Műszaki Klub vezetője járult hozzá szakmai és kulturális kirándulások, rendezvények, konferenciák szervezésével, a bányász hagyományok ápolásával. Egyesületi tevékenységét 1992-ben *Szentkirályi Zsigmond-émlékéremmel* ismerték el. 2007-ben 40 éves tagságáért *Sóltz Vilmos-émlékérem* kitüntetésben részesült. Szakmai és egyesületi elkötelezettsége nyugdíjas éveiben is fennmaradt, állandó résztvevője, segítője volt rendezvényeinknek. Hiányozni fognak a szakmaszeretetéből, hozzáértéséből származó lelkes észrevételei.

November 21-én temetésén a tapolcai új temetőben volt munkatársai, egyesületi tagtársai bányász tiszteletadással kísérték végső nyughelyére, ahol nevükben *Podányi Tibor* mondott búcsúbeszédet és utolsó Jó szerencsét!

PT

Búdi Miklós Ferenc (1950–2016)

Mély fájdalommal tudatjuk, 2016. december 8-án a szerető férj, családapa, az őszinte barát, az egyesületünk tagja, a volt munkatárs magunkra hagyott minket.

Búdi Miklós Ferenc

Búdi Miklós 1950. szeptember 12-én született Miskolcon, itt élte gyermek- és ifjúkorát, s végezte el iskoláit. A Földesi Ferenc gimnáziumi érettségi után dédnagyapja hivatását választotta, azaz bányász lett, bányamérnöki diplomát szerzett a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1974-ben. A későbbiekben elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetemet.

Az egyetem után 1974-1976-ig a *Pécsi Ércbányánál* dolgozott mint frontmérnök. Ezután visszajött Borsodba és 1976-1986-ig a *Szuhavölgyi Bányáüzemben* dolgozott frontmérnökként, később körletvezetőként. Munkahelyi vezetőként fontos szerepet vállalt a frontok teljes körű gépesítésében, abban az időszakban, amikor Borsodban megkezdődött a föld alatti szállítás korszerűsítése, a mozdonyos szállítást felváltotta a gumiszalagos, a termelőhelytől a külszínig. 1986-ban került át *Lencsehegyre*, ahol először föld alatti körletvezető, műszaki csoportvezető, 1990-től felelős műszaki vezetőhelyettes, majd 1992-től mérnökségvezető volt.

Beosztottjai és főnökei megbecsülték és tisztelték szakmai felkészültségét, emberi tisztességét, mindezek mellett kiváló humorát, vidám, élcelődő természetét. Kiváló kapcsolatokat alakított ki munkatársaival. Több kitüntetést kapott, így a *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz fokozatát, a *Vállalat Kiváló Dolgozója* címet.

Nyugdíjas éveit is aktívan, szorgalmas munkával töltötte, a tőle megszokott pontossággal, rendszerességgel. Először Esztergom Város Önkormányzatának Városüzemeltető Vállalatánál a város közműveinek állapotfelmé-

rését, kezelését vezette, szervezte, majd a Város Ipari Parkjában működő elektronikai szerelvény gyárban látta el a logisztikával kapcsolatos teendők egy részét.

Az OMBKE-nek 1972-től tagja, *Sóltz Vilmos-émlékérmét* kapott 40 éves tagságáért.

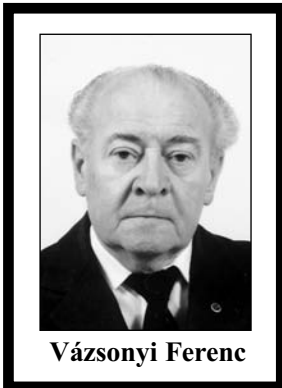
Temetésére 2016. december 22-én az Óbudai Temetőben került sor, ahol búcsúztak felesége, családtagjai, rokonai, volt kollégái, egyetemi tankörtársai, az OMBKE Dorogi Helyi Szervezetének tagjai, ismerősei. A ravatalozónál díszsorfalat álló kollégái főhajtással mondtak utolsó Jó szerencsét! Nyugodj békében, Miklós barátom!

Glevitzky István

Vázsonyi Ferenc (1927–2016)

2016. december 26-án elhunyt *Vázsonyi Ferenc* bányamérnök.

1927. október 15-én született Tök községben. Édesapja Sárísápon bányász volt, de egészsége megromlott és 33 évesen meghalt. A család nehéz körülmények között apa nélkül maradt 5 gyermekkel. Alig 16 évesen munkába állt a *Dorogi Szénbányánál* és innen ment nyugállományba 1986 decemberében. A Dorogi Szénbányánál csillés, segédvájár, vájár munkakörökben dolgozott hét évig. Ez idő alatt aknászi képesítést szerzett az Állami Bánya- és Kohóműszaki Középiskola elvégzésével, majd 1950-ben felvették a Nehézipari Műszaki Egyetem bányamérnöki karára, ahol 1954-ben bányamérnökként végzett.

Vázsonyi Ferenc

1950-ben házasságot kötött Kovács Terézszel. Egymás iránti megértéssel 56 éven át tartó családi közösségben teltek napjai felesége haláláig. Két gyermekük, három unokájuk, két dédunokájuk született.

Az egyetemi tanulmányai befejezése után üzemmérnöki munkakörben, majd üzemi főmérnökként előbb a XVII-es aknai, majd a Dorogi Bányáüzemben dolgozott. Ezen években került sor a leművelt területeken bent maradt szénvagyon kitermelésére, új területek feltárására, valamint nagy feladatot jelentett a vízbetörések

elleni védelem megvalósítása. 1964-ben helyezték a Dorogi Szénbányák Igazgatóságára, ahol nyugdíjba menetelekor a Munka- és Bérghatározási Osztály vezetője volt.

Számos kitüntetéssel ismerték el munkásságát, megkapta a *Bányász Szolgálati Érdemérem* fokozatait, a *Bányászat Kiváló Dolgozója* címet, a *Munka Érdemrend* bronz fokozatát. Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 60 éve volt tagja.

Felesége 2006-ban bekövetkezett halála nagyon megviselte, egészsége fokozatosan romlott. Napi kapcsolatban volt gyermekeivel 2016. december 26-án bekövetkezett haláláig. 2016. december 30-án a dorogi temetőben felesége mellé helyezték végső nyugalomra.

lánya, Simonekné Magdi

Emlékezzünk Kovács F. Lajos bányatörténet-kutatóra születésének 120. évfordulóján

A bányatörténet-kutató *Kovács F. Lajos* 1896. április 8-án született Aradon. 15 éves korában került szüleiivel Selmebányára, itt végezte középiskolai tanulmányait. A bányaváros ezerarcú, hegyes-völgyes természeti környezete végleg magához kötötte, és természetjáróként szenvedélye lett a fényképezés. Turista útleírásokat, cikkeket küldött a *Turistik Alpius* című lap számára Késmárkra.

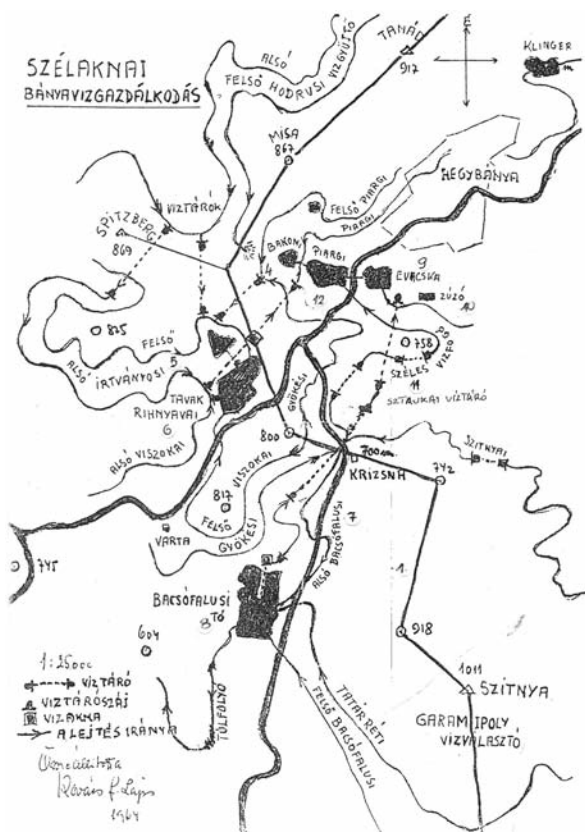
1956-tól kezdődően fogott hozzá egyedülálló kutató-fel-fedező-megőrkítő munkájához. Járt a hegyeket, völgyeket, miközben barangolásai közben számos bányászati létesítmény – aknák, tárnák, kohók és vízrendszerek – ragadták meg a figyelmét, melyekről fényképeket, leírásokat készített, és rögzített megfelelő pontossággal térképen. Mindezeket rendszerbe foglalva, két kötetben írta le.

Kovács F. Lajos kapcsolatba került az 1957. október 13-án megnyílt Központi Bányászati Múzeum igazgatójával, *dr. Faller Jenővel*, aki megismerkedve a kutató eddigi munkásságával, javaslatára Selmebányán a Bányászati Akadémia alapításának 200 éves évfordulójára, 1964 augusztusában szervezett nemzetközi összejövetelen mutatta be az egykori selmeci bányakerület még fellelhető értékeit. *Kovács F. Lajos* egyből ismertté vált a közép-európai bányászattörténészek körében. E kiállításon részt vett *dr. Gyulai Zoltán* egyetemi tanár javaslatára készítette el az egykori alsó-magyarországi bányászat emlékeinek fényképekkel dokumentált topográfiáját, melyet később a felső-magyarországi bányavidékkel egészített ki. Munkásságának eredményei a XV-XIX. század bányászattörténetének egyedülálló forrásai.

Sopronban, az 1975-től *Molnár László* bányamérnök által vezetett Központi Bányászati Múzeum 1982. október

27-én – a 86. életévét betöltő *Kovács F. Lajos* kiváló kutató jelenlétében – nyitotta meg a középkori boltíves pincehelyiségben a 150 válogatott, 30 x 40 cm-re felnagyított képeket és térképeket bemutató kiállítást. Feltehető, hogy ez alkalommal találkozott *Kovács F. Lajos dr. Kosáry Domokossal*, aki ebben az időben a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja volt. A kiállítás 1983-ban vándorútra indult a bányászattal foglalkozó magyarországi városokba.

Kovács F. Lajos nem volt sem bányász, sem történész, de a megkezdett gyűjtőmunka annyira megragadta, hogy elkészítette a „Selmec-körmöci Érchegység bányavíz-gazdálkodása” című munkáját, melyben a középkori kísérletek után a XVIII. századbeli víz-szerkezeteket, a vízgazdálkodási terveket tárgyalja. A vízrendszerek létezéséről az 1964-ben készített térképe ad tájékoztatást (1. kép), ahol az egyszerű eszközökkel megépített, összesen 135 km hosszú csatornarendszer és 9 víztároló vezet az összegyűjtött csapadékokat, többször átlépve a vízválasztón, s közben működteti a bányavizet kiemelő berendezéseket és el is vezeti a kiszivattyúzott vizet.

Az OMBKE elnöksége a selmecbányai akadémiai emlékülések alkalmával, 1992. szeptember 5-én *Kovács F. Lajost* az egyesület bronz emlékérmével és az ezzel járó oklevéllel tüntette ki a bányásztörténet területén végzett munkája elismeréseként. A kitüntetést az elnökség megbízásából a delegáció két tagja, *Benke István* és *Csath Béla* adta át. Javaslatukra az OMBKE-vel folytatott levelezés és személyes tárgyalás alapján az a döntés született, hogy a két topográfiai tartalmú könyv megfelelő fénykép- és térképmelléklettel kiadásra kerüljön. *Kovács F. Lajos* magyarságának bizonyítéka, hogy ezt az értékes topográfiai művet nem volt hajlandó átadni a szlovákiai bányászati történészeknek, akik többször kérték tőle.

E találkozást követően *Kovács F. Lajos*, a kítűnő bányakutató 1992 szeptemberében elhunyt. A lányának küldött részvétet kifejező soraiban 1992. október 2-án *dr. Kosáry Domokos*, az MTA elnöke, az alábbiakat írta: „Az Ő fáradhatatlan és eredményes munkájára, mely oly sokat ért el a helyi bányásztörténeti emlékek feltárása és megismerése terén, mindenkor tisztelettel fognak emlékezni a kutatók jövő nemzedékei”.

A könyv kiadására 2000-ben került sor, amikor a „Közlemények a magyarországi nyersanyagok történetéből” című sorozat X. köteteként jelent meg *Zsámboki László* szerkesztésében „Körmöcbányától Telkibányáig” címmel. A könyv tiszteletpéldányát *Kovács F. Lajos* lánya megkapta.

A 2016. évi Szalamander ünnepségen, Selmecbányán *Kovács F. Lajos* születésének 120. évfordulója alkalmával sírját a Szent Borbála Akadémiai Kör Egyesület koszorúzta meg (2. kép).

Csath Béla

Kína túl sok széntüzelésű erőművet épít

Kína túl sok széntüzelésű erőművet épít, ahhoz képest, ahogy az ország villamosenergia-igénye nő, jelentette ki a Nemzetközi Energia Ügynökség (IEA). Az ügynökség rendelkezésére álló adatok szerint Kína a legnagyobb beruházó fosszilis tüzelőanyagokkal üzemelő erőművek tekintetében. Az elmúlt évben 70 GW kapacitású új erőmű került üzembe és újabb 200 GW kapacitású erőmű építése van folyamatban, jelentette ki a párizsi központtal rendelkező IEA.

E-E 2016.09.15.

Dr. Horn János

Kína kőolajtermelése és importja

Kína 1993 óta nettó kőolajimportőr, elsősorban a Közel-Keletről szerzi be szükségletét, de importál Latin-Amerikából, Ázsiából és Afrikából is. 2014-ben Kína kőolajtermelése 4,15 MMbbl/day (659 767 m³/nap) és kőolajimportja 6,2 MMbbl/day (985 676 m³/nap) volt. 2015-ben a kőolajtermelés némileg növekedett, 4,36 MMbbl/day (693 153 m³/nap) mennyiségre.

World Oil 2015. december

id. Ósz Árpád